

В РАХУНОК 1964-го

ТРУДОВІ перемоги — в дарунок з'їздам комсомолу! — Цей лозунг окрилив нині молоду червонозорівську зміну. Одним з перших став на трудову вахту і слюсар другого механоскладального цеху комсомолець Анатолій Назаренко. І можна заздалегідь сказати, що трудовий подарунок Анатолія комсомольським з'їздам буде вагомим. Адже щозміни юнак виконує на 150—170 процентів свої завдання. Оволодів він професією електроварника і в разі потреби з успіхом може взятися за цю роботу.

Анатолій Назаренко но-

сить звання ударника комуністичної праці, користується загальною повагою у цеху. Комсомольці дільниці складання сошників обрали його своїм групкомсоргом. Це доручення він з честью виконує. В тому, що дільниця систематично перевищує плани, і його заслуга, як здібного організатора молоді.

Хороші, великі плани у Анатолія — вже у 1962 році завершити особисте семірічне завдання. Безсумнівно, він здійснить його: адже тепер уже хлопцеві працює в рахунок липня 1964-го року.

В. ГУТНЄВ.

Вони споруджують не тільки будинки...

РОСТУТЬ нові споруди на об'єкті «Дослідна станція». Тут вже збудовано немало жител, наукові корпуси, тваринницькі приміщення.

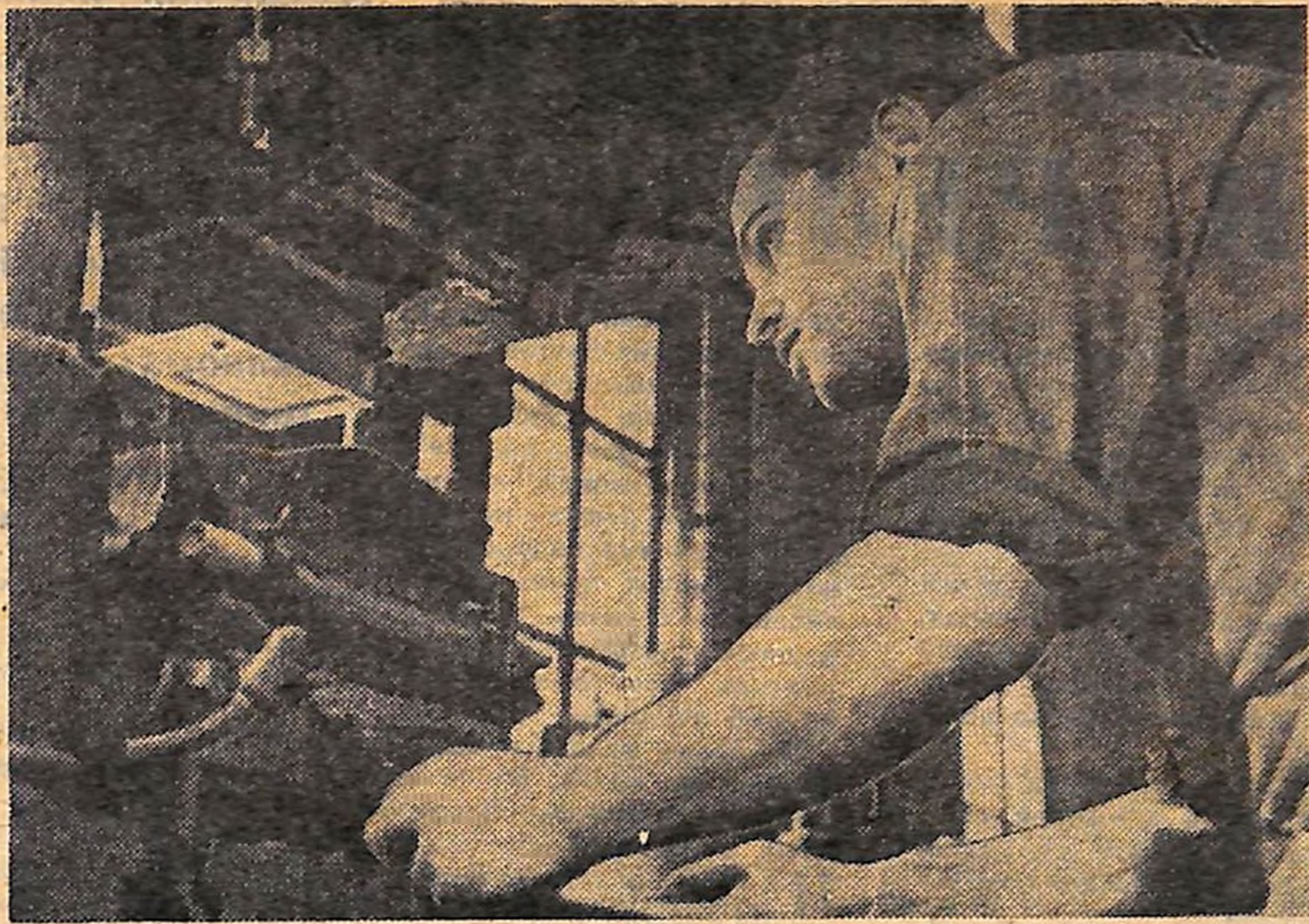
Працює на об'єкті бригада будівників, якою керує Леонід Криворучко. В бригаді комсомольці, молоді, такі, як Валентина і Галина Ткаченко, Григорій Шевельов та інші. І любо глянути на працю вмілих рук, на задоволені обличчя членів бригади, коли здається новий будинок.

Члени бригади Леоніда Криворучка — працелюбні і життєрадісні юнаки і дівчата. Вони вперті, наполегливі в навчанні, в досягненні своєї мети. Більшість з них вчиться, мріє стати справжніми спеціалістами. Тому і просиджують над книгами ввечері Л. Король — студент третього курсу будівельного технікуму, В. Дедов, А. Головатенко, Ю. Бабин, В. Бережна та інші, які вчаться у вечірній школі і одночасно беруть участь у художній самодіяльності.

Дружний колектив в бригаді. Тут завжди допомагають один одному, разом думають над тим, як працювати краще, спільно виявляють недоліки в роботі і слідкують, щоб не повторювати їх. Всі члени колективу вирішили жити і працювати по-комуністичному. Коли дивився на цих людей, дізнаєшся про їх трудові успіхи, перекопуєшся — вони свого до-

б'ються, почесне звання цьому колективу буде присвоєно.

М. ШАМШУР, секретар комсомольської організації дільниці № 3 будуправління № 1 облбудтресту.

Хороший агітатор, активний дружинник, працюючий робітник. Таким знають пресувальника заводу «Динамік» Семена Орлова. Напередодні нового року Семену було присвоєно почесне звання ударника комуністичної праці. Це звання Семен Орлов носить заслужено: виконує зміни завдання на 130—140 процентів, бере активну участь в громадському житті заводу. Недавно молодий робітник прийнятий кандидатом в члени КПРС. На фото: пресувальник Семен ОРЛОВ за роботою.

Фото А. ДІБРОВНОГО.

Прибуття А. І. Мікояна у Гвінейську Республіку

КОНАКРІ, 5. (ТАРС). Сьогодні в Конакрі у зв'язку з дружнім запрошенням, надісланим главою уряду Гвінейської Республіки, прибув перший заступник Голови Ради Міністрів СРСР, член Президії Центрального Комітету КПРС А. І. Мікоян.

А. І. Мікоян супроводять заступник міністра закордонних справ СРСР О. Л. Орлов, заступники голови Державного комітету Ради Міністрів СРСР по зовнішнім економічним зв'язкам А. І. Аліханов і Д. Д. Дегтяр та інші офіційні особи.

Обласна нарада директорів шкіл

5 грудня відбулась обласна нарада директорів шкіл. В її роботі взяла участь завідувачі районними відділами народної освіти, директори денних і вечірніх шкіл, шкіл-інтернатів, дитбудинків, секретарі шкільних парторганізацій.

Секретар обкому КП України тов. С. З. Сергієнко виступив з доповіддю про підсумки XXII з'їзду КПРС і завдання шкіл області.

В обговоренні доповіді взяли участь директор Хрущовської середньої школи № 1 С. А. Дун, директор Василівської восьмирічної школи продовженого дня Кіровоградського району А. В. Маленко, директор Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна Ф. Г. Овчаренко, директор Олександрійської школи-інтернату Г. К. Настасьєв, завідувачий Кіровоградським міськшко В. Г. Кривошея, завідувачий обласно В. П. Сухенко, відповідальний секретар обласного відділення Товариства для поширення політичних і наукових знань М. О. Неборакіна та інші товариші, всього 17 чоловік.

З промовами також виступили заступник голови обласної Ради депутатів трудящих П. В. Корнєєв, секретар обкому комсомолу К. П. Неділько.

В роботі наради взяли участь завідувача відділом шкіл обкому КП України тов. Сухаревська Н. П.

Докладний звіт про нараду буде вміщено в наступному номері газети.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI № 3 (510)

Неділя, 7 січня 1962 р.

Ціна 2 коп.

ЗА ЛАШТУНКАМИ 103,4 ПРОЦЕНТА

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКИЙ авторемонтний завод — підприємство молоде. Лише кілька років тому воно дало країні свою першу продукцію, зазнало гіркоту невдач і радість перших перемог. А за рік, який щойно минув, робітники авторемонтного заводу навіть перевищили план по випуску валової продукції на 3,4 процента. Для цього довелось прикласти максимум і фізичної, і розумової праці. Здавалось б, коли річний план перевищено, значить, на заводі все гаразд, значить, кожен цех працював на повну свою потужність. Але ж чи насправді це так?

Заходимо до механічного цеху. Просторе, світле приміщення, рівними рядами стоять верстати. Робочий гомін машин приємно вражає слух, з любов'ю дивився на точно розраховані рухи людських рук. Цех пульсує своїм повнокровним життям. Та це лише ілюзія першого враження.

Підходимо до копіювально-шліфувального верстату. Густо покритий пилом велетень стоїть нерухомо, видно, давно не тор-

калася до нього господарська рука.

— Півтора року спочиває, — заявляє нам головний механік заводу Б. Х. Рвач.

Поряд з шліфувальним — вертикально-протяжний верстат.

— А це одоробло, — інформує головний механік, — ще з 1957 року простояє...

За ними — горизонтально-протяжний, шевінгувальний, гвинтонарізний і т. д., і т. п. Всі вони стоять без діла, хоч кожний з них міг би принести заводі неабияку користь. Правда, деякі з цих «мертвих» механізмів використовуються лише на 10—15 процентів. І керівники заводу спокійно споглядають це явище. На наше запитання, чому, наприклад, простояє горизонтально-протяжний верстат, головний інженер заводу М. С. Скороход лише руками розводять:

— Немає до нього протяжок... Знаєте, це — хитромудра штука. Їх аж на Московському інструментальному виробляють.

Допустимо, й справді це

Аналогічна доля спіткала і шевінгувальний та вертикально-протяжний верстати. Можна сміливо сказати, що ні головний інженер М. С. Скороход, ні начальник технічного відділу А. О. Дорошенко не вболівають за те, щоб на заводі повністю було використане все устаткування. Вони навіть точно не знають, які верстати не працюють, де їх місце «прописки». А головний механік заявляє з іронічною усмішкою:

— Мені навіть краще, що верстати стоять. Менше клопоту...

Ні, товариші Скороход, Дорошенко, Рвач, так далі працювати не можна. Досить приховувати свою безтурботність за лаштунки мізерних зверхпланових процентів! Пора дати змогу всім верстам запрацювати на повну потужність. Адже через два—три роки заводський план буде збільшено, зростуть і вимоги до якості ремонту автомашин та моторів. Вже завтра вам не допоможуть сьогоднішні карликові проценти.

В. КАЛІНИЧЕНКО, слюсар авторемонтного заводу.

М. ДРОЩЕНКО, член бюро міськкому комсомолу.

І. ДУДНИК, інструктор Олександрійського МК ЛКСМУ.

СТАНЦІЯ КОМУНІСТИЧНОЇ ПРАЦІ

УТРАВНІ 1959 року на цьому колективі першому на Одеській залізничній станції було присвоєно почесне звання станції комуністичної праці. Ми пишаємось тим, що робітники нашого колективу майже три роки працюють, живуть і вчаться по-комуністичному. У трудівників станції стало девізом: «Всі за одного, один за всіх». І не було у нас випадків, щоб будь-хто не допоміг іншому, порушив трудову дисципліну чи не виконав виробничі завдання.

Риси комуністичного ставлення до праці видно з таких прикладів. Робітники зобов'язалися відпрацювати по 40 годин на різних роботах без грошової оплати. Коли наводили на території станції санітарно-гігієнічний порядок, на допомогу чоловікам прийшли жінки-домогосподарки.

Більшість членів колективу комуністичної праці вчиться в Одеському залізничному технікумі. Це тт. Чернова, Прищеп, Гоппа, Константинов. Вони освоїли, крім основних, другі професії — стрілочників, складачів вагонів, машиністів.

Колектив нашої станції працює без браку. До цього зобов'язує високе звання, трудова дисципліна, комуністичне ставлення до праці. Річний план навантаження і розвантаження в 1961 році колектив виконав за дев'ять місяців. Вже зараз працюємо в рахунок лютого 1962 року. У нас завжди добре поставлена організація праці, інформація про подачу вантажів і порожніх вагонів, своєчасно перевіряється готовність поїздів до відправлення.

П. КАРПОВ, начальник станції Капітанівка.

СПЕЦІАЛІЗАЦІЯ-ПИТАННЯ АКТУАЛЬНЕ

НЕМАЛО підприємств системи місцевої промисловості і побутового обслуговування займається виробництвом меблів. Так, наприклад, фабрика імені Калініна і комбінат «Деревообробник» виготовляють дивани, заводи «Новатор», імені Кірова, вагормонтний — розсувні столи, тумбочки та інші меблі.

Така розпорошеність не дозволяє механізувати меблеве виробництво. Перекожливо видно це на прикладі фабрики імені Калініна, де до останнього часу не механізований жоден виробничий процес. Таке ж становище й на «Новаторі» та інших підприємствах.

Отже, доцільно було б здійснити спеціалізацію цих підприємств. Виробництво усієї меблі слід було б зосередити на фабриці імені Калініна, яка повинна виробити в потужне підприємство. Для цього вже зараз необхідно розпочати будівництво двох цехів — цеху корпусної меблі і цеху по виготовленню стільців з відділенням для виробництва стільцяриної плити. Це дозволить використовувати і відходи пиломатеріалів — тирсу, стружки, які в даний час не використовуються і лише захаращують виробничі майданчики.

Завод «Червоний Жовтень» варто було б спеціалізувати у підприємство по виготовленню ліжок, вагормонтний — по виготовленню ваг, «Новатор» — по випуску бочкотари і т. д. Це дозволить застосувати на згаданих підприємствах нову техніку, автоматизувати і механізувати виробничі процеси, перейти до більш високих форм організації праці. Краще буде розв'язана ще одна дуже важлива проблема — зниження собівартості виробів. Спеціалізація підприємств дасть змогу в найближчий час принаймні на 10—15 процентів знизити собівартість меблів.

На спеціалізацію, як на одну з важливих умов технічного прогресу і раціональної організації праці, вказується і в Програмі КПРС. Час подумати над цим керівникам управління облмісцевпрому і подбати, щоб населення вдосталь забезпечувалося добротними і дешевими меблями.

Г. ТОЛОК, начальник виробничого відділу облмісцевпрому.

Ілля БАНТИШ

ГУМОРЕСКА

ДИКЕ ПОЛЕ О, Руська земле...

(„Слово о полку Ігорев“)

З триццям свистом, із шаленим гиком,
Як полчище татарської орди,
Промчали в надвечір'я полем
диким
Кур'єрські запізнілі поїзди.
А я не поспівав їх наздогнати...
Де вічності стрімкий коловорот,
Так хороше їти і відчувати,
Як ноги коле стоптаний осот!
Переліски... Розлогі оболони...
О, земле, за холмами ти еси!
І князь у половецькому полоні,
І князь Ірже, вудила закусив.
Тумани понад прошивом полинним
Наметами здіймаються здаля.
І серце переповнюють билни
Про тебе, неподолана земля!
Я бачу на твоїм засмаглім тілі
Прадавній слід солоної роши.
Не пагорби од сонця пожовтілі —
То половців білють черепи.
Іскряться роси, а можливо,
мед це;
Гундосить вітер чи гуде бджола...
І запорозьким довгим оселедем
Вихриється непокірна ковила.
У ранах ножових лежиш уся ти,
Мечем доріг розрізана навпіл.
І навіть поле ячменів вустих
Мені здалось засівом гострих
стріл!
Кривавиться зоря на браннім полі,
Встає ворожа рать — за муром
мур.
А десь за косогорами тополі
Бринять, мов сто розгніваних
бандур.
І хтось на поміч побратима кличе,

І хтось в знеможі падає на схил...
Кричить сова, і часка квиче
Над ранами засипаних могил.
Вороняче крило глухої ночі
На поле киди непорухну тіль.
І відбива пітьму, як мертві очі,
Озерна скаламучена глибок.
А потім сум тривожного світанку
З риданням посвілої вдови...
Та пращур мій борюся до
останку,
В покорі не схиливши голови.
Він, зранений, підвісяв супроти
раті.
Корінням жил в слов'янську
землю вріс,
Напружуючи руки вузлуваті, —
У недруга ввігнав гранчастий
спіс.
І впав, такий загибелі щасливий,
І кров по краплі витікала з ран...
Минувши далекої напливи
Встають, як вечерючий туман.
Встають шпеченим шумом,
трунком м'яти,
Де вічності стрімкий коловорот...
Так хороше їти і відчувати,
Як ноги коле стоптаний осот!
Згасає день... Вирис буйноквіття
Під музику натомлених джмелів,
Та дикий степ, та ще самотній
вітер
Журливе щось нашіптує без слів.
Оде і все — ані тривоги, ні сні.
Гойдає поле зав'язь молоду...
Але коли земля на бій покличе,
За неї я, як пращур мій, впадучи

Леонід ТЕНДЮК.

ІХ ВИХОВАВ КОМСОМОЛ

В. ПРОЦЕНКО

СТИХА плачуть вишні, ронячи додолу
багряні сльози-листочки, мрійно
шепочуть поживки трав, укутується
хмарами біде сонце. Осінь, у всьому
осінь. І лише біля підніжжя пам'ятни-
ка палахкотять вогнями червоні квіти.
А серед них величаво і гордо стоїть
відлита у бронзі дівчина. Вона стоїть
з нескороною головою, сувора і не-
здоладна, як сам народ. Вона загинула
сімнадцять років тому. Вона продовжує
жити в бронзі і квітах, в гулі тих трак-
торів, що працюють за селом, в серці
маляти, якого мати тримає на руках, в
пам'яті піонерів, які дбайливо поправ-
ляють тільки що розтріпані на вітрі
вінок. Вона вмерла, щоб жили інші.
Вона загинула і здобула бессмертя.

Я стою поруч вже нелітньої людини і
слухаю її скорботний голос. Це колиш-
ній партизан Андрій Петрович Тарнав-
ський. Він розповідає про групу, про
своїх побратимів по зброї, про Леніну
Топор, перед пам'ятником якої ми
стоїмо.

— Славна була дівчина, — в задумі
говорить Андрій Петрович, — вона над
усе любила життя... Як вона ненавиді-
ла ворога!...

І знову Андрій Петрович змахує на-
біглу росинку і важко зітхає.

ЛЕНІНА звикла до частих переїздів з
одного місця в інше (батько —
військовослужбовець, часто переводять).
Дівчинка скрізь швидко знаходила по-
друг і незабаром ставала душею ком-
панії. Ровесниці любили Ліну за її
чесність і дружелюбність. А ще — за
здібності в музиці. Вона вчилася в му-
зичній школі по класу фортепіано.
Серйозна і наївна, рухлива і в той же
час неймовірно спокійна, зосереджена.

Шістнадцять дівочих років — час
перших захоплень і таємничих зітхань.
Подруги під великим секретом переда-
вали Ліні свої думки, переживання.
Вона знала, що коїться в душі кожної
подружки, бо для кожної з них була
найближчою.

В цей день у Ліни був особливо ве-
селий настрій. Та як їй не веселитись,
коли Одеса така привітна, сонце так

пекуче, вода приємна, а попереду ще
два місяці безтурботних канікул!
І раптом страшна звістка: «Війна!»
Все змішалось: вибухи, що потрясли
стіни будинку, завивання сирен, лязкіт
зеніток, пригашені вогні. Тітка Надія
Іванівна з Ліною повинні були евакую-
ватись. Не вірилось лише, що війна на-
бере затяжного характеру, не хотілось
залишити Україну. Заїхали вони до
материного батька Івана Йосиповича
Конюха, що жив у с. Толубівці (нині с.
Никонорівка) Бобринецького району.
Тут і висушила на них чорна фашистська
навала.

СПОКІЙНО себе почували фашисти
серед безкраїх степів півдня Кіро-
воградщини. Та недовго. Скоро і тут
почали виникати підпільно-диверсійні
групи, загони. Багато тих, хто потра-
пив в оточення і не міг перейти ліній
фронту, залишався в тилу ворога, мас-
куючись, пробрався до рідних сіл і
міст.

Саме так і пробралися в село Кетри-
санівку комуніст Кирило Колісник і
Андрій Тарнавський. Переховувались
туди, до у родичів по сусідніх се-
лах. І ніколи ні на мить вони не забу-
вали напутні слова полковника Вар-
ламова:

— Ідть в тил, влявайтесь у парти-
занські загони, організуйте дивер-
сійні групи! Земля під ногами ворога
повинна горіти! Ми переможемо!...

Дружина Тарнавського, Галина, при-
ховавши свою приналежність до комсо-
молу, працювала в селі Береславці в
медпункті. Тут завжди були відвідува-
чі, приходили вони із сусідніх сіл.

Ще одна нова людина з'явилась в
селі — пастух.

— Навпевно теж з військових, — здо-
гадувались у медпункті.

Пастух — майор Ярошенко — був
підпільником і мав завдання тримати
зв'язок між третім Українським фрон-
том і партизанським загonom М. М.
Скирди. Ярошенко зв'язав партизанів
з групою Василя Репешка, членом якої
був сам. Група діяла в Устинівському
районі.

МИКОЛА Петрович Ко-
шик щоденно на робо-
ту і з роботи носив вели-
кий шкіряний портфель. Він
звеличав свого господаря.
Повертаючись додому, він
з досадою кидав свій порт-
фель кудись у куток. Тіль-
ки тоді портфель втрачав
своє значення, коли Кошик
перебував на роботі і вдо-
ма. На роботі підлеглі зна-
ли, що їх зав закінчив ли-
ше сім класів, та ще й ті
з горем наполовину. Проте
з такою освітою Микола
Петрович міг вільно поста-
вити свій ієрогліф — під-
пис на будь-якому доку-
менті, навіть не прочитав-
ши його, а потім затверди-
ти його печаткою.
— Ну, — сердито гово-
рив до свого сина Людико,
учня п'ятого класу. — Розка-
зуй. Що сьогодні заробив?
Людик мовчав, тяжко
втягуючи повітря через ніс.
— Мовчиш? Знову двій-
ка?!

— По арифметиці. Не
можу оте ділення... Та й
оте віднімання...
— Дурниці! Станеш до-
рослим, тоді й навчишся
віднімати й ділити...
Після таких слів Людик
повеселішав. Але скоро зно-
ву його обличчя похмурні-
ло:
— Та ще й ота Марія
Олексіївна по письму по-
ставила «кілок».
— Кілок?! Що це за кі-
лок?
— Одиниця, значить...
— Одиниця по письму?!
Бовдур! Йолоп! Письмо —
головне в науці! — підкрес-
лив суворо батько. — Не
вмієш розписатись — не-
має грошей... Ставай, ся-
кий-такий на коліна!
Людик покірно поплівся
у куток. Голова його була
низько похилена, і сльози
горошинами котилися на
підлогу.
Та не довго довелося
Людико плакати: мати-за-
ступниця «амністувала».

— Ти хоч би раз до шко-
ли пішов, поговорив би з
учителями, побачив би сво-
їми очима, як там і що, —
докоряла мати батькові.

— З ким мені там гово-
рити? Мені...
Та й не доказав. До кім-
нати зайшла листоноша і
подала Миколі Петровичу
голубий конверт.

— Що це ще? — серди-
то кинув він.
Руки Кошика чомусь за-
тремтіли, ніби міну розряд-
жав. У листі писалось: «То-
варишу Кошик М. П.! Ви
повинні 10 листопада 1961
року прийти до обласного
центру на курси підвищен-
ня кваліфікації...»

...Велика і світла аудито-
рія. В ній читають лекції з
політекономії, бухгалтерії,
історії, навіть з фізики і хі-
мії.

Вечір в казармі

Літо.
Вечір.
Вільна година.
Свіжість залітає у вікно.
А солдат пригадає єдину,
Із якою бачився давно.
Ту хорощу,
що живе далеко.
І не часто надішла листи.
До якої довго і нелегко —
Аж три роки доведеться йти.
Він листа вдесьте прочитає
І на фото гляне крадькома.
І йому здається: розмовляє
З ним любов омріяна сама.
І тепліше в грудях солдата
Від розмов коротких
і простих.
...Дорогі подруженьки-
дітчата,
Хоч пишть частіше
нам листи.
Григорій ВІТРИЩЕНКО.
Новгородка.

Ще раніше майор Ярошенко позна-
йомився з вчителькою Надією Іванів-
ною і її племінницею Ліною Топор.
Ліна за його завданням стала працюва-
ти в комендатурі теперішнього радгос-
пу імені Димитрова техробітницею.

ДІВЧИНА була невдоволена своєю
роботою. Ярошенко говорив, що во-
на стане підпільницею, але поки що
ніяких завдань не одержувала. Вже
кінчався другий місяць, а до неї ніхто
не приходив і нічого їй не говорив. І
чому це вона повинна прислужувати
цим завжди п'яним фрицам, прибирати
після них, іноді слухати слюняве зали-
цання цих виродків?

Приходила тітка Надія і знову (в
котрий уже раз?) говорила, що їй
наказано чекати, входити в довір'я, до
всього придивлятися.

Леніна покірливо виконувала накази
коменданта. Це «дівчисько» багато чо-
го знало з діяльності комендатури: скіль-
ки солдатів є, скільки і якої зброї, хто
і за віщо заарештований. А через неї
всі ці відомості одержували і народні
месники.

Леніна замовчувала свою обізнаність
з німецькою мовою і те, що вона ком-
сомолка.

Був випадок, коли Леніна думала,
що вона вже провалилася. Прибирала
в одній з кімнат коменданта, де стояв
рояль. Витираючи з нього пил, Ліна
спинилася. Раз, другий пробігла по
клавшах.

І чарівні звуки музики ніби пробуд-
дили дівчину від сну. Не зчулася, як
почала награвати танець маленьких
лебедів з балету Чайковського «Лебе-
дине озеро».

Відчувши на спині чийсь погляд,
Ліна обернулася і зойкнула.

— Пробачте, пане коменданте, про-
бачте, — вклонилася Ліна.

Тепер у Леніні стало куди більше
даних, вона вільніше почувала себе
серед німців, блискавично вловлювала
і запам'ятовувала відомості, потрібні
для партизанів, і передавала їх зв'яз-
ковим.

(Далі буде).

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
7 січня 1962 р., 3 стор.

